

det andet Ting, hvor man ikke hidtil har villet have med det at gøre.

Der er til Slutning af et enkelt Medlem, det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), stillet Ændringsforslag om en hel ny Affattelse af Lovforslaget. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, men vil dog sige, at hvis det blev til Alvor, maatte der dog ganske sikkert forandres et og andet, og navnlig maatte der, hvad jeg antager det ærede Medlem selv vil indrømme, indsættes Bestemmelser om en Erstatning for Departementet under Ministeriet for offentlige Arbejder; naar dette gaar ud, maa det ganske sikkert siges, hvorledes Forholdet saa skal ordnes.

Jeg vender saa tilbage til Ændringsforslag Nr. 5, som modsvares af Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 6 og jeg vil sige, at den Bestemmelse, som dette høje Ting maatte træffe med Hensyn til disse Ændringsforslag, vil kunne blive af den allerstørste Vigtighed for hele Lovforslagets videre Skæbne og dermed bestemmende, tror jeg, for Statsbanernes Styrelse i lange Tider. Jeg tror, jeg har Ret i den Opfattelse, at vedtager man her i dette Ting det Ændringsforslag, som Mindretallet stiller, og som der ikke er megen Udsigt til at faa Folketinget til at gaa ind paa, og fastholder man derefter sin Stilling her i Landstinget, bliver Lovforslaget ikke til noget denne Gang, og saa turde det dog maaske være heldigt, at hele denne Sag kom til at hvile, for det gaar ikke an, at der indenfor Statsbanerne længere er den Uro og Usikkerhed, som nu har kendetegnet Situationen i lange Tider. Det vil ganske vist være beklageligt, fordi det vil vise, at Rigsdagen, trods mange Forsøg, altsaa ikke er i Stand til at lovgive paa dette Omraade. Forskellen paa disse to Ændringsforslag er Sektionsinddelingen, som Flertallet holder paa, hvorimod Mindretallet ikke vil have med den at gøre. Flertallet tillægger Sektionsinddelingen den allerstørste Betydning. Den er jo slet ikke noget nyt; det er en gammel Ordning. Allerede de sjællandske Jernbaner havde Sektionsinddelingen, og der blev den Gang sat megen Pris paa den, overordentlig megen Pris paa den. Da Sektionsinddelingen kom under Drøftelse i den Jernbanekommission, der i Henhold til særlig Lov blev nedsat i 1898, drøftede man ogsaa der Sektionsinddelingen, og der var et Flertal imod den og et Mindretal for den. Indenfor Flertallet fandtes der kun Parlamentarikere — det var en særlig parlamenta-

risk Kommission, som der var tilforordnet nogle jernbanekyndige —, men Mindretallet, disse jernbanekyndige, blandt hvilke der var en saa anerkendt Autoritet som Rimestad, holdt paa Sektionsinddelingen. Den gik nu ikke igennem; men jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse gerne oplæse to Linier af, hvad dette Mindretal med Rimestad som Pennefører sagde. Han fremhævede, at Sektionsinddelingen byder den Fordel, at Befolkningen flere Steder i Landet end ved Distriktsdelingen vil kunne komme i Forhold til Jernbaneejbedsmænd, som vil kunne tage sig af dens Ønsker og Besværginger. Denne korte Udtalelse er, forekommer det mig, ganske overordentlig rammende. Den, der har haft med Jernbanesager at gøre, og det har vi jo alle, og som kender Befolkningens Opfattelse, maa erkende, hvor uendelig svært det til Tider er at faa fat i den rette Mand, naar man har en Sag, især en mindre Sag, som man gerne ønsker at faa afgjort, ønsker at faa Rede paa. Den Labyrinth, som Styrelseskontorerne paa Gl. Kongevej nu frembyder, er saa kendt, at der er mange, som ikke tør styrte sig ind i den, fordi alene dette at blive vist fra Sted til Sted derude for saa efter nogle Timers Anstrengelser at komme til det Resultat, at man dog ikke kan finde den Mand, der har med Sagen at gøre, er tilstrækkelig afskrækkende. Tanken med Sektionsinddelingen er den, at man vil ind paa en Decentralisation. Man vil have Ansvaret for forskellige Afgørelser lagt saa langt ud, at den, der skal have Afgørelsen, kan faa den hurtigt og kan faa Føling med den Mand, der skal træffe den, og man vil samtidig aflaste den øverste Ledelse. Det mener vi at opnaa ved at holde paa Sektionsinddelingen. Og jeg mener, det er rigtigt. Naar man tænker sig den uendelige Masse af Sager, de Tusinder af Sager, som kommer for, og som, hvis man ikke har en Sektionsinddeling, kommer helt op til den øverste Leder, saa synes jeg, at det er selvsagt, at et Sigteapparat, som Sektionsdelingen byder, er at foretrække. Hvis man følger det ærede Mindretal, som endogsaa gaar saa vidt, at det vil oprette, efter at det har strøget Sektionsinddelingen, 6 Distriktschefstillinger, hvad sker saa? Saa sker dette, at den Sag, som, hvis vort Forslag følges, kunde have været afgjort ude hos Sektionsafdelingen, gaar op til Distriktschefen. Og hvad gør han saa? Han vil ikke kunne afgøre den paa egen Haand, men sender den selvfølgelig atter ud til Bane-